

A watercolor illustration of a horse's head, rendered in shades of brown and grey. The horse has a dark eye and a dark nose. The illustration is surrounded by numerous purple and pink splatters and streaks, giving it a dynamic, artistic feel. The background is white with some faint grey speckles.

**BESEDA NI
KONJ**

OŠ Rada Robiča Limbuš
Limbuška cesta 62
2341 Limbuš

Šolsko leto 2019/20

Beseda ni konj je šolsko glasilo

OŠ Rada Robiča Limbuš.

S svojimi prispevki lahko sodelujejo
vsi učenci šole.

Letos so ga oblikovali učenci 5. razreda
pod vodstvom učiteljice Maruše Stanovnik.

XI. letnik, št. 1

DOGODIVŠČINE KLJUNAŠEV

Predavnimi časi, ko so se čudeži še godili, sta živela dva kljunaša in njuna mama raca, ki so jih izgnali na goro. Mama je umrla. Kljunaša sta se odločila, da obiščeta čarovnico Pipiko, da bi oživila njuno mamo.

In tako se je začelo. Kljunaša sta odšla po drugi strani gore navzdol. Po dolgem času hoje sta le našla čarovnico. Bila je v svojem gradu. Ko sta vstopila, jima je čarovnica Pipika povedala, da ju je pričakovala. Rekla jima je, da oživi njuno mamo, če ji prineseta en diamant Kakanus, eno posodico zlate zemlje, čudežni napoj Kuritis in eno letečo preprogo.

Odšla sta iz palače in se odpravila po vse te stvari. Najprej sta se odpravila po diamant Kakanus. Odšla sta do polja diamantov. Iskala sta in iskala, a diamanta ni bilo nikjer. Zagledala sta majhno kočo. Ko sta stopila vanjo, sta zagledala diamant Kakanus. Ko sta ga hotela zgrabiti, ju je ustavila goska. Rekla je, da jima da diamant, če ji prineseta zlato jabolko. Goska je odšla na stranišče, kljunaša pa sta vzela diamant in zbežala.

Odpravila sta se še po posodico zlate zemlje. Našla sta vrt zlate zemlje, ki so ga varovale miške. Miške jima na začetku niso hotele dati zemlje, a potem so ugotovile, da se poznajo. Z veseljem so jima dale posodico zlate zemlje. Kljunaša sta potrebovala le še dve stvari.

Čudežni napoj Kuritis sta že vedela kje dobiti. Odšla sta k svojemu očetu in povedala, kaj se je zgodilo. Po vsem tem jima še vedno ni hotel izročiti napoja. Potisnila sta ga v kletko in zaklenila. Vzela sta napoj in odšla.

Samo še eno stvar sta potrebovala, čudežno preprogo. Našla sta jo, a jo je varoval medved. Vedela sta, da je medved zelo pameten, zato sta si morala izmisliti nov načrt, a se nista domislila ničesar. Obupala sta in začela jokati. Ko sta medvedu povedala svojo zgodbo, se je zlomil in jima dal čudežno preprogo.

Odšla sta do čarovnice in ji dala stvari. Čarovnica je oživila mamo in jo pričarala k njima. Kljunaša sta se zelo razveselila, vesela pa je bila

tudi mama. Želeli so oditi, a je čarovnica zaprla vse izhode in kljunaša vrgla v napoj. Ampak namesto, da bi umrla, sta prišla ven kot raci. Čarovnica se je začudila in omedlela. Nato so jo zvezali in pustili tam. Zaradi tega, ker je bila premagana, je izpuhtela v zrak.

Vrnili so se v svoj domači kraj. Ker sta zdaj izgledala normalno, so lahko v miru živeli naprej. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Luka Kodrič, 5. a

Tia Roškar

REPKOVA IN KLJUNČKOVA ZGODBA O REŠEVANJU MAME

Ko sta mala kljunaša po imenu Kljunček in Repek ostala sama brez mame, sta se najprej zjokala, nato sta zaslišala zvok in sta pogledala v nebo in videla Boga.

Bog je rekel: »Če naredita par težkih izzivov, lahko naredim, da vajina mama spet pride na svet«. Repek in Kljunček sta rekla, da bosta naredila vse, da oživi njuno mamo. »No, dobro,« je rekel Bog: »Ampak pazita, ker so izzivi zelo težki in nevarni. Prvi je, da morata v začarano kotlino in vzeti sveto in edino rožo na svetu. Drugi izziv je, da morata rešiti Malo morskno deklico iz zakletega podvodnega gradu. Zadnji in najtežji izziv pa je, da morata ukrasti mojo ogrlico, ki mi je padla in jo je vzel lovec, ki je ubil kralja, ker mu ni hotel dati zlata, ker je bila njegova zgodba dolgočasna.«

Kljunček je rekel: »Pojdiva!« Ko sta prišla v začarano kotlino, sta iskala sveto rožo. Repek jo je našel in poklical Kljunčka. Poskušala sta jo utrgati, a jima ni šlo. Bila sta izmučena, a se nista vdala. Še sta

vlekla in končno jima je uspelo. Prikazal se je Bog in jima čestital za prvi izziv, da sta ga uspešno opravila.

Repek in Kljunček sta nadaljevala pot do začaranega podvodnega gradu. Ko sta ga našla in sta se potopila v globino, sta naredila načrt, kako priti v grad. Repek je rekel, da bo zamotil hudobno čarovnico, ki varuje grad in v njem Malo morskno deklico. Kljunček se je strinjal. Repek je začel vpiti, kolikor se da, da je hudobna čarovnica prišla ven. Kljunček je hitro stekel v grad in s svojim ostrim kljunom rešil malo morskno deklico. Mala morskna deklica jima je v zahvalo, da sta jo rešila, dala čisto in lepo lusko. Oba sta v en glas rekla: »Točno to rabiva za Boga.« Lepo sta se zahvalila in odšla iskat lovca z ogrlico.

Ko sta prišla v pravo kraljestvo, sta zagledala lovca na kraljevem prestolu. Pristopila sta in rekla: »Kaj vam morava dati za to ogrlico?« Lovec je odgovoril, da kup zlata ali eno dobro zgodbo, da bo rekel: »To ni mogoče!« Kljunček in Repek sta vedela, da imata dovolj zlata, ki ga lovec želi. Dala sta mu zlato in mu povedala tako lepo zgodbo, da je lovcu pritekla solza iz oči. Lovec jima je dal ogrlico in jima vrnil zlato.

Repek in Kljunček sta hitro šla nazaj na goro, na kateri je umrla njuna mama. Pojavil se je Bog in jima čestital, da sta opravila najtežje izzive. Vzel je vse potrebne stvari in oživel njuno mamo.

Nato so se objeli in sta se Kljunček in Repek zmenila, da bi jih z njihovo goro zlata mogoče jata, ki jih je odgnala, vzela nazaj. Vsi so živeli lepo in se zabavali do konca svojih dni.

Mai Hercig, 5.a

Tia Roškar

PSIČEK

Lou je mali psiček, zelo ga imam rada. Lou je tako hiter, da ga ne ulovim. Zelo je živahen. Včasih gleda postrani in misli, da bo dobil hrano. Zelo je vesel, ko greva na sprehod. Za zimo ima oblačila. Ko je toplo, je v boksu. Imam ga zelo rada.

Dali Kotnik, 3.a

Nina Sovič

BELA MUCA

Bela muca je potrkala doma na Manjina vrata. Muca je zamijavkala. Ko je Manja to slišala, je odprla vrata. Zagledala je košarico in v njej kepo snega, a ko je boljše pogledala, je ugotovila, da je noter bela muca. Manja je od veselja zajokala.

Tit Herič, 3.a

Bela muca Angelina
dama strašno je fina,
gleda skozi okno,
kako lepa je snežna belina.

Potem pa mimo pride maček
črn kakor noč,
zaljubi se v mačko fino,
na vse pretega, na vso moč.

Angelina nasmeji se,
k črnemu mačku odhiti,
kasneje poročita se
in dobita mucke tri.

Žiga Toplak

Sofija Kamenšek, 3.a

MOJA BABICA

Krompirjeve počitnice sem preživel s svojo družino. Nekaj časa sem bil z mamo in očetom, največ pa z babico in dedkom. Že od malega sem bil veliko z babico, vse do njene bolezni.

V petek, po končanem pouku, sem šel k prijatelju Jaku. Bil je lep dan, zato sva se igrala kar v naravi. Proti večeru sva naredila testo in spekla kekse. Bili so zelo dobri.

Naslednji dan sva se z očetom odpravila do babice v bolnico Golnik. Bila je zelo vesela. Odpravili smo se na en kratek sprehod in se pogovarjali. Izvedel sem, da se babičine bolezni ne da pozdraviti. Bil sem žalosten, ampak vedel sem, da moram biti čim več z njo.

Vikend sem preživel z očetom in v nedeljo šel k babici, ker so jo spustili domov. Babica je v hišo prinesla veselje in igro, a zaradi njene bolezni je bilo tega vse manj. Prvega novembra smo šli na grobove prižigat svečke in se dobili s svojci. Šli smo na kosilo in potem sta me babi in dedi peljala domov.

Ko sem med počitnicami izvedel za babičino bolezen, sem bil zelo žalosten. Imel sem jo zelo rad, a sedaj je ni več. Babica je zvezdica na nebu, ki me gleda in čuva.

Žiga Holc, 5.a

Luka Kodrič

SMEH JE POL ZDRAVJA

Bil je navaden, lep, sončen dan. Groznovilca je bila v svoji hiši. Pogledala je pošto in našla pismo.

Pismo je odprla, ga prebrala in planila v krik in jok. Sova, jež in medved so prišli pogledat, kaj se dogaja. Groznovilca je jokala. A le zakaj? Videli so pismo, ga vzeli in prebrali. V pismu je pisalo, da je njena babica umrla. Tudi njim je postalo hudo. Vedeli so, da jo morajo nasmejati. Priredili so večer komedij.

Naslednji dan so se zbrali, a Groznovilce od nikoder. Bila je v svoji koči in žalostna spala. Medved jo je odnesel ven in jo prebudil. Povedali so ji vse mogoče smešne šale, a nič. Jež je že skoraj obupal, ko mu je spodrsnilo in je padel. Takrat pa se je Groznovilca nasmehnila. Začela se je celo režati. Ko se je nehala smejati, so jo potolažili.

Od takrat dalje je bilo vse v redu. Groznovilca pa se je naučila, da je smeh pol zdravja.

Luka Kodrič. 5.a

Vse se je začelo tako, da se je Groznovilca zaljubila v mravljo Močnega. Imel je šest blazinic na trebuščku in mišice do Triglava. Nosil je kar tri liste naenkrat. Groznovilca ga je vprašala, če gresta na kavo, a mravlja Močni jo je zavrnil. Groznovilca se je še tri dni jokala in zelo jo je bolela glava. Po njo so prišli prijatelji. Vprašali so jo, če pride z njimi v lunapark. Groznovilca je privolila in že so odšli. V sekundi je bila vesela in je pozabila na mravljo Močnega.

S smehom so prijatelji pozdravili srčno bolečino Groznovilce.

Klemen Vrhunec, 5.a

Nik Krampf

KO SEM SE VREZAL

Ko sem bil v tretjem razredu, smo za noč čarovnic rezali buče. Bilo je zelo zabavno, čeprav je učiteljica zlomila nož mojemu sošolcu. Čez nekaj časa sem zakričal, ker sem se vrezal.

Učiteljica je hitro pritekla, mi izmila rano z vodo in jo ovila s papirjem. Vse učiteljice so šle po vato in povoj. Ena od učiteljic mi je povila dlan in vreznino. Nekateri moji sošolci so jokali od strahu.

Ko so prišli reševalci, so me spraševali, kaj se je zgodilo, kako se je zgodilo in kdaj se je zgodilo. Vse si je zapisal na roko, mi pomagal, vzal moje stvari in smo odšli. Za spremstvo je prišla učiteljica Monika Biderman.

Med potjo mi je bilo slabo, a nisem bruhal. Edino, kar mi ni bilo všeč, je to, da je vso pot škripala in ropotala postelja. Prišli smo v bolnišnico, kjer je nekaj časa z mano počakala učiteljica, dokler ni prišel moj dedi.

Ambulante se nisem bal, saj sem že enkrat bil tam, ko sem si poškodoval noht, oziroma sem imel podplutbo pod nohtom. Ko so me sprejeli v operacijsko sobo, me je bilo najbolj strah injekcij. Zelo me je bolelo, ko so me pičili. Bil sem pa tudi poskusni zajček za neko punco, ki je prvič šivala rano. Pogledal sem svoje prste, preden jih je zdravnica povila. Zelo so bili debeli od uspavala in grdi od šivov.

Ko sem prišel iz operacijske sobe, sem skoraj zaspal, ker sem bil od vseh dogodkov zelo utrujen. Dedi me je peljal k babici, ki je bila zelo zaskrbljena, kaj se mi je zgodilo. Dedi pa mi je najprej narezal jabolka in priložil sladkor.

Ko sem naslednji dan prišel v šolo, so se me vsi razveselili. Zelo so bili srečni, da se mi ni zgodilo kaj hujšega. In povedali so mi, kaj vse se je zgodilo, ko me ni bilo.

Lun Ledinek, 5.a

Špela Štorgelj

(Po obravnavi pesmi Jaz sem jež Svetlane Makarovič)

PISMO JEŽU

Dragi jež!

Manj se važi, ker ti že vse bodice stojijo po konci. Od tebe sem boljša v ne važenju, v pobiranju hrušk z drevesa, v Aikidu in v tem, da mi lasje ne stojijo po konci!

Nina Sovič, 5.a

Dragi jež!

Jaz sem važička, ker lahko delam stoje.

Jaz sem važička, ker lahko kuham.

Jaz sem važička, ker imam hišo.

Jaz sem važička, ker imam fotelj.

Jaz sem važička, ker imam knjige.

Jaz sem važička, ker imam knjige.

Jaz sem važička, ker imam telefon.

Jaz sem važička, ker imam večjo posteljo.

Zala Mohorko Lisica, 5.a

HRUŠKA

Jaz sem hruška, ti pa ne.

Jaz sem sladka, ti pa ne.

Mene vsi imajo radi, tebe pa noben.

Jaz sem hruška, ti pa ne.

Jaz rastem na drevesu, ti pa ne.

Povabila bi te nanj, pa ga nisi vreden.

Ti že sam prav dobro veš, kaj bi dal, da bi bil hruška.

Vsi te bi na hrbtu nesli,

ti pa bi užival.

Ti že sam prav dobro veš, kaj bi dal,

da bi bil hruška.

Cele dneve bi visel z drevesa in se lepo sončil.

Luka Kodrič, 5.a

Jaz sem hruška, ti pa ne,
sem užitna, ti pa ne,
vsak se me boji požreti -
tebe pa nobeden.

Jaz sem hruška, ti pa ne,
nosim pecelj, ti pa ne,
ti bi mi ga hotel vzeti,
pa ga nisi vreden.

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil hruška,
da lahko bi na drevesu
domoval in se smejal;
no, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil hruška,
da bi s pecljem se na glavi
vsakemu pohvalil.

Jaz sem hruška, ti pa ne,
ješ me lahko, ti pa ne,
vsak te jež lahko pograbi,
mene pa nobeden.

Jaz sem hruška, ti pa ne,
jaz sem važička, ti pa ne,
tebe vsak takoj pozabi,
mene pa noben.

Lana Sorko, 5.a

Špela Štorgelj

PREMISLI, KAJ ŽELIŠ SI !

Svet zdaj v drugo smer se vrti,
pismo v čet se spremeni.
Tovarne, vlaki, avti, mesta,
iz vas nas vodi smrtna cesta.

Če nas ne vodi ta pot smrti,
pa generacije za nami,
čeprav zato ne bodo krivi sami.

Nekoč lovci v gozdu so lovili
in kakšni živali smrt storili,
zdaj v tovarnah iz praha se meso dobi
in vsak odpadek se ne razgradi.

A vse tako zelo slabo tudi res ni.
Imamo gozdove, reke , živali, prijatelje
in grmičke nizke rasti.

Vsak tudi svojo zemljo lahko dobi,
odvisno koliko truda vложи in premisli,
kaj si na tej zemlji naši zares želi.

Andreja Šajher

Pina Batič, 6.a

BRANJE

Včasih se mi zdi,
kot da bi knjige,
črke in besede želele,
da grem z njimi onstran
teh popisanih strani v svet,
ki je le njim razodet.
Tam, kjer letijo vile
in se škrtati podijo za metulji,
ki lahkotno plavajo po zraku.
Šele tedaj se zavem,
da tam ni nobene smeti!
Ja, v tem svetu bi se dalo živeti!

Tisa Gomboc, 6.b

TINKA GRE NA POTEPI (pripovedovanje ob slikanju, 2. razred)

Nekega lepega dne je šla Tinka na potep in je pred seboj zagledala rožico. Takrat je rožica povedala: »Tako lep dan je, da sem se prišla sončit. Ker sem videla sonce, ki odpihuje deževne oblake, sem prišla ven in sem rekla: Tako lep dan je, da bi res lahko šla k prijateljem in zato sem prišla sem, a prijateljev nisem našla.« Tinka ji je rekla: »Tudi jaz sem zagledala lep dan in sem se prišla sončit. Rekla sem, da ne bi ostala doma, ker bi mi bilo vroče, zunaj pa je pihal prijeten veter in sijalo toplo sonce. Se bova skupaj sončili.«

Rožica je rekla: »Super!« Skupaj sta se lepo ulegli in sončili. Potem sta vstali in sta si rekli: »Žejni sva.« In je šla Tinka domov po kozarce in je natočila vodo. Spili sta vodo in se nazaj ulegli. Takrat sta zagledali eno majhno rožico, ki pa ni bila živa. In sta potem še videli več rožic. Rekli sta: »Lep dan za rožice!« Rožica je šla domov po vodo, da bi zalila ostale rožice. In zares, zalili sta jih. Ko je vode zmanjkalo, je Tinka rekla: »Greva nazaj spat.« In ko sta se zbudili, je bila ura sedem, bilo je zvečer. Tinka je šla domov po pločniku in gledala zvezde na nebu.

Sara Irgolič, 2.a

Matija Malek

GREMO MI PO SVOJE - PEŠ

V življenju nisem veliko bral,
zato nisem veliko znal!
Večino časa sem za računalnikom presedel
ter ob vsaki izgubi junaka prebledel.

Potem pa sem ugotovil,
da če bi kaj ponovil,
šel peš bi v knjižnico po knjigo
in ob branju pojedel medeno figo.
Učiteljica bi končno dala mi petico
in oče bi za nagrado mi kupil pico.

Zato sem potem vsak dan sedel na kolo,
vzel knjigo pod roko,
se zapeljal do bližnjega drevesa
in sedel na klopcu iz starega lesa.

Še danes nimam avtomobila,
vseeno mi je tudi za električna vozila.
Moje prevozno sredstvo je še vedno kolo,
s katerim se zapeljem pod bližnje drevo.

Jera Musil, 6.a

Rafael Sitar

ŠLI SMO NA IZLET

Nekega lepega sončnega poletnega dne sta nama s Katjo starša pripravila presenečenje.

Z avtom smo se odpravili proti Slovenskim Konjicam. Spotoma smo pobrali bratranca Gabra in Aljaža ter teto Natalijo. Ko smo prišli na cilj, sem videl živalski vrt. Zaklical sem: »Jupi!«

Odhiteli smo do recepcije. Vsak si je kupil vrečko hrane za živali. Jaz sem jo kupil za nosate medvedke in papige are. Videl sem kenguruja, ki je skakal in imel v vreči mladiča. Potem smo si ogledali koze in nosate medvedke. Koze so imele nad nami balkon, kamor so se lahko hodile past. Jaz sem medvedke nahranil z arašidi.

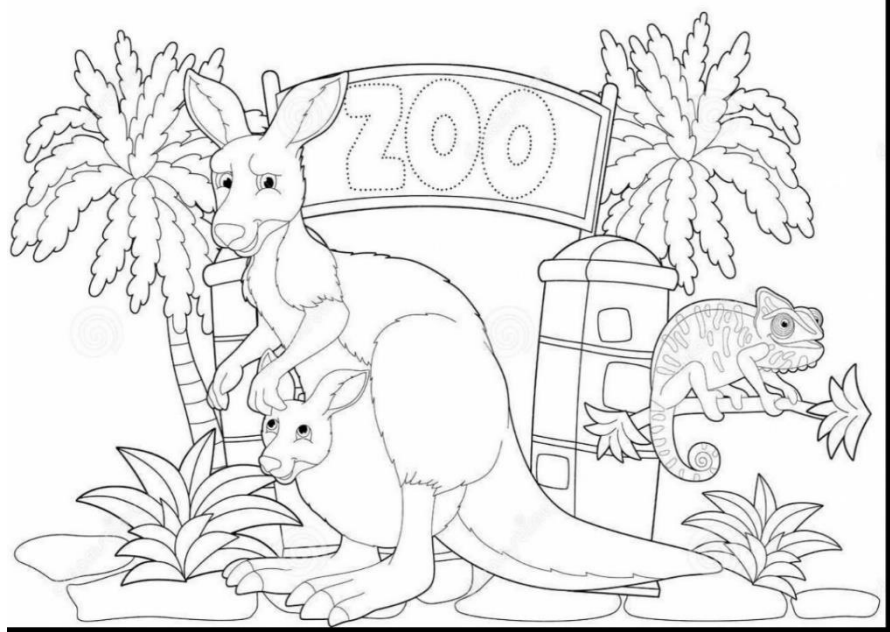
Naenkrat sem zaslišal trkanje. Ozrl sem se naokrog in videl leva. Skoraj sem omedlel. Prišel sem do papige, moje druge najljubše živali.

Dal sem ji za jest. Z eno nogo je držala arašid, s kljunom je strla luščino in pojedla jedrce. Zraven sem videl snežno sovo in veliko uharico. Obe sta premaknili glavo za 360°.

Videl sem tudi pava, kako je razprl svoj rep. Bil sem navdušen in hitro stekel do staršev, ki so ležali na ležalniku in spali. Povedal sem, da sem videl pava, kako je raztegnil svoj prečudovit rep iz modro-zelenih vzorcev.

Z bratranci smo odšli na velikansko ladjo in stolp. Jadro je spuščal Gaber, jaz sem krmaril, Katja pa je dajala napotke.

Ta dan sem zelo užival, a kmalu je prišel čas za odhod domov.

Matija Malek, 5.a

Z mamo in stricem smo se na lepo sončno jutro odpravili na izlet v Piran. Vozili smo se tri ure.

Najprej smo obiskali muzej školjk. Videla sem oklep morsklega raka, največjo školjko na svetu in majhne školjke, ki se obarvajo v trdi temi v oceanih.

Nato smo odšli na kosilo. Siti smo odšli na grad in imeli smo prečudovit razgled. Na Tartinijevem trgu smo kupili spominke.

Nadaljevali smo pot v Portorož. Na peščeni plaži smo se kopali. Opazovali smo tovarne in potniške ladje. Privoščili smo si tudi sladoled. Na plaži Meduza so imeli zabavo, na kateri je nastopila tudi Tanja Žagar. Ko smo se sprehajali po ulicah Portoroža, smo opazili razstavo ročnih del. Proti koncu izleta smo se posladkali s palačinkami.

Utrujeni smo se vrnili domov. Preživela sem čudovit dan in z veseljem bi ga ponovila!

Lana Šnuderl, 5.a

Bil je lep sončen dan in zelo sem se veselila, saj smo naslednji dan šli na morje s kolonijo. Ko smo prispeli, smo se razdelili po sobah in se razpakirali. Čez pol ure smo se dobili na igrišču. Skupaj smo odšli na kosilo, po kosilu pa smo imeli uro počitka, ali pa smo se spoznavali.

Ker je bilo slabo vreme, se nismo šli kopat, ampak smo vadili za predstavitveno prireditev. Naša učiteljica je zelo rada ustvarjala, zato nam je naredila maskoto iz kaktusa, me pa smo morale narediti plakat. Prijateljica Žana je rada plesala, zato je na predstavitvi plesala vlogo kaktusa. Čez nekaj časa smo morali iti na večerjo.

Po večerji je bila prireditev. Zelo nas je bilo sram, ampak smo zmogle. Ko se je prireditev končala, smo plesali ali pa čakali na igrišču. Učiteljica nas je peljala v našo sobo spat.

Naslednje jutro smo vstale ob 7.30, se pripravile in šle telovadit. Po telovadbi smo šli na zajtrk, nato pa nazaj na igrišče. Izvedele smo, da bomo igrale med dvema ognjema z eno leto starejšimi deklicami. Učiteljica je vprašala, katera bo rezerva. Javila se je Emma, ki sploh ni znala metati žoge. Zaradi nje smo izgubile. Ko smo s tem končale, smo šli na plažo.

Vse dneve smo imeli lepo vreme razen prvega dne, ko se nismo šli kopat. Res smo se imeli zelo dobro, nikoli nam ni bilo dolgčas in nismo

pogrešali staršev. Zato gremo naslednje leto tudi v četrto izmeno.

Anja Pleteršek, 5.a

Zala Mohorko Lisica

Nekega lepega dne po šoli sem izvedela, da gremo naslednji dan, takoj po pouku, v Nemčijo k sorodnikom, ki jih še nikoli nisem videla, in da bomo tam en slab mesec.

Do cilja smo se vozili dvanajst ur. Vmes smo z mamo in očetom imeli veliko postankov. Na dveh ali treh postajah smo šli jest v neko picerijo, na ostalih pa smo jedli sendviče. Jaz sem med potjo grizljala bobi palčke, smokije in krekerje. Ko smo prispeli, smo pojedli topel obrok pri mojem pradedku, ki govori tekoče slovensko in nemško, saj se je iz Slovenije preselil v Nemčijo in je tam živel s svojo ženo. Pri njem smo tudi prespali.

Ko smo se zjutraj zbudili, smo pojedli zajtrk, nato pa se odpravili k pradedkovi vnukinji Aniki, ki je poročena z Matišem in imata triletno hčerko Mari in enoletnega sina Henrija. Pri njih smo ostali dva tedna. Vmes smo šli v živalski vrt, v Bremer Häfen na različne plaže, v Klimahaus, kjer si potoval po celem svetu, saj so bile iste temperature, kot so v tisti deželi.

Ko sta moja starša šla za en teden nazaj k pradedku, sem ostala pri Aniki in Matisu, Mari in Henriju. Zelo sem se zabavala z Mari, saj sem šla z Mariino babico (Matisovo mamo) na parado, ki je trajala dva dni. Prvi dan smo šle s kolesom, drugi dan pa smo šle na izlet z avtobusom, ki je bil del parade. Zabavno je bilo, da sem vsak dan jahala konje, saj imajo Anika in njeni sestre Marajke in Monika v lasti tri konje. Jaz sem jahala največjega po imenu Bill, Mari pa malo manjšega po imenu Henrik.

Dogajalo se je še veliko zanimivega, a bi potrebovala več časa, da bi vse opisala. To je bil najlepši izlet med letošnjimi počitnicami.

Tiara A. Marhold, 5.a

Šola je šla proti koncu in učenci četrtilih razredov smo se odpravili na končni izlet v Rogatec. Tega izleta sem se veselila vse od začetka četrtega razreda.

Ob sedmi uri zjutraj smo se izpred šole odpravili proti Rogatcu. Pot do tja ni trajala dolgo. Na avtobusu smo se zelo zabavali. Cilj našega izleta je bil muzej na prostem. Najprej smo imeli malico. Razdelili smo se v skupine in si odšli pogledat stara kmečka poslopja.

Naša prva dejavnost je bila peka kruha. Gospodinja je že prej pripravila testo. Vsak je dobil mali košček testa in ga po svoje oblikoval v žuliko. Ko smo končali, je gospodinja dala kruhke v peč, mi pa smo nadaljevali pot proti skednju. V njem smo si izdelali tamburice. Naredili smo jih iz posušene trave, palčke in tankega papirja. Tretja postaja je bila pri kovaču. Pokazal nam je, kako izdeluje žeblice za konjske podkve. Izdeluje pa tudi škarje, vijake, kleščice, ... Četrta postaja je bila pri vodnjaku. Pokazali so nam, kako dvigujejo vodo iz vodnjaka na čapljo. Peta postaja je bila pri trgovinici. Videli smo, kako so prodajalne izgledale včasih in dobili smo pečene žulike. Zopet smo imeli malico.

Po malici smo šli jahat konje. Vsak je jahal en krog. Potem smo se z avtobusom odpeljali v gostišče, kjer smo jedli kosilo. Naš izlet se je zaključil.

Na izletu mi je bilo zelo všeč, saj smo se imeli super. Spoznali smo tudi stara glasbila in kako je izgledala stara trgovina. Najbolj zanimivo mi je bilo pečenje kruha in izdelovanje tamburic. Če bi mogla, bi to z veseljem ponovila.

Ula Hribernik, 5.a

Nekega toplega jesenskega jutra smo se odločili, da gremo na izlet. Tokrat nismo šli po Sloveniji, ampak smo se odločili, da gremo na Hrvaško. Odšli smo si pogledat muzej neandertalcev v Krapini. Že dolgo me je zanimalo življenje 100000 let nazaj.

Med potjo sem si ogledovala spreminjajočo naravo. Jesen je res čudovit letni čas, poln barv. Tudi ustavili smo se med potjo in popili topel napitek.

Prispeli smo do muzeja. Bila sem zelo vesela. Bil je sodoben in tehnološko opremljen. Pročelje je spominjalo na nekakšno pol jamo, ki je zapolnjena s peskom. Na steni jame ves čas predvajajo film o skupini neandertalcev.

Pot se nadaljuje skozi nizek vhod proti razstavnemu prostoru, ki prikazuje življenje majhnega slikovitega mesteca Krapine iz 19. stoletja. Predstavljeni sta šolska učilnica in lekarna.

Pot se nadaljuje v prostor, ki prikazuje različna časovna obdobja. Iz tega prostora smo prišli do dvorane, kjer je postavljeno najdišče

neandertalcev. Česa takšnega še nisem videla. Na hodniku so nas s pomočjo računalniških vizualnih prikazov popeljali skozi daljno preteklost. Prikazan je bil nastanek sveta, Zemlje, praljudi, vse do današnjega človeka. Na tleh so bile napisane časovne točke, kdaj v zemeljski zgodovini se je kaj zgodilo, za nazornejši prikaz pa tudi celoten čas zemeljske zgodovine in zgodovine vesolja.

V naslednji dvorani smo videli prve sesalce in njihov razvoj v prva dvonožna, človeku podobna bitja. Videli smo tudi kulturo neandertalcev v kameni dobi. Živeli so ob bogatih loviščih divjadi. Na stenah so slike in grafi, ki prikazujejo podnebne spremembe tistega časa. Prav tako živali, ki so se najpogosteje znašle na njihovem jedilniku. Neandertalci so imeli tudi svoje rituale.

Ko smo zapustili muzej, smo se sprehodili do točke, kjer so našli prve fosilne ostanke neandertalcev. Pred to jamo je tudi bronasti kip neandertalca, s katerim sem se slikala. V majhni trgovini ob muzeju sem si kupila spominke.

Ta izlet je bil zelo poučen in zabaven.

Lana Šnuderl, 5.a

Gašper Ambrož

POTOVANJE V ABU DHABI

Predlani sem z mamico in atijem odšla na 10-dnevno potovanje v Abu Dhabi. Bil je zimski čas, zato je bilo v Sloveniji zelo hladno. Potovanja sem se zelo veselila, saj sem se prvič peljala z letalom.

Leteli smo z letališča na Madžarskem. Zelo naporno je bilo čakanje na vkrcanje v letalo. Po 5 urah letenja smo prispeli v Dubaj. Moj stric Vasja, ki živi v Abu Dhabiju, je prišel po nas na letališče. Po dobri uri vožnje z avtom, smo prispeli v blok, kjer stanuje stric. Utrujeni od vožnje smo pojedli večerjo ter odšli spat.

V Abu Dhabiju smo si ogledali mošejo Sheik Zayed Mosque, v kateri me je presenetila količina zlata. Teta Klementina poučuje pilates pri šejku in smo en večer bile samo ženske povabljene na teniški turnir. Vsak dan smo se kopali na bazenih, sprehajali smo se ob Corniche obali, obiskali smo Marina in Yas Mall (trgovski center), v Emirates Palace smo spili zlato kavico, sprehodili smo se tudi po plaži Sadinat Beach, šli na arabsko večerjo zraven hotela Ritz Carlton.

Spoznala sem tudi arabsko deklico po imenu Moza, ki je imela neverjetno veliko hišo z dvigalom za goste. Še nikoli nisem videla, da bi imel en otrok toliko igrač.

En dan smo šli tudi na izlet v Dubai, kjer smo videli Bur'j Khalifo, fontane, največji trgovski center Dubai Mall. Z ladjico smo se odpeljali na trg z začimbami. V živalskem vrtu Emirates park ZOO sem prvič v živo videla leva, tigra, belega tigra, geparda... Lahko sem božala in hranila žirafa, ki me je presenetila z višino in mehkim gobčkom. Tam so imeli tudi mlade ovčke in eno sem nahranila s stekleničko mleka.

Z adrenalinsko vožnjo po peščenih sipinah smo šli na Safari, ki me je zelo navdušil. Tam sem jahala kamelo, se vozila po pesku z desko, na večerji mi je ena gospa narisala tatoo s kano. Po 10 dneh je napočil čas za odhod nazaj v Slovenijo. Tokrat smo na letalo čakali le 1 uro. Po 6 urah leta smo prispeli na letališče v Bratislavo, kjer je bilo zelo hladno napram toplemu Abu Dhabiju. Čakala nas je še nekajurna vožnja v Slovenijo.

Izlet mi je bil zelo všeč. Hkrati sem spoznala novo kulturo, ki je zelo zanimiva. Jedli smo drugačno hrano kot v Sloveniji, zato sem se razveselila naše hrane ter naših navad.

Zala Mohorko Lisica, 5.a

ŠLI SMO NA IZLET V LONDON

Petek, 28.6.2019

Zjutraj smo se zbudili, ati in mami sta spila kavo, midve z Niko, mojo mlajšo sestrico, pa sva pojedli zajtrk. Jaz sem si pogledala, še en del Harry Potterja, med tem ko sta mami in ati pakirala stvari v kombi. Kombi smo imeli zato, ker so z nami šli naši družinski prijatelji.

Od doma smo šli ob 11ih. Peljali smo se na Dunaj, saj smo z Dunaja leteli v London. Na srečo na cesti ni bilo gneče in smo prišli dokaj hitro. Let bi morali imeti ob 16.50, a se je nekaj zataknilo in smo morali še malo počakati. V Lutonu smo pristali ob 19.30.. Od tam smo se z avtobusom odpeljali do Londona. Da smo se lahko vozili s podzemnim vlakom, so starši uredili Oyster card. Potem smo se odpeljali do naše hiše. Živelimo v hiši slovenskega župnika, ker je bil že večer smo se sprehodili do trgovine, ko smo prišli nazaj smo se stuširali in šli spat, ker nas je čakal naporen dan.

Sobota, 29.6.2019

Zjutraj smo se zbudili in okoli 8.30 odšli v muzej Madame Tussauds. Imeli smo hitre karte, zato smo prehiteli celo vrsto in odšli noter. To je hiša voščenenih lutk. Sprehajali smo se iz sobe v sobo in videli veliko različnih lutk. Ko smo končali, smo šli na kosilo.

Po dobrem kosilu smo šli v London ZOO - živalski vrt. Videli smo leve, tigre, pingvine, ježe, kenguruje in še druge različne živali. Videli smo tudi najrazličnejše metulje.

Nedelja, 30.6.2019

Že okoli 9.00 smo odšli na London Eye, to je v prevodu Londonsko oko, velik vrtiljak, s katerega si ogledaš London. Po ogledu smo šli v Londonski grad, Tower of London. Nekje na obzidju gradu smo si pogledali Tower bridge - Londonski most, ki se dviga in spušča, kadar pripelje velika ladja. V gradu smo videli tudi krone, ki jih na žalost nismo mogli fotografirati.

Ko smo končali z ogledom, smo bili zelo lačni, zato smo šli na kosilo. Ko smo prišli s kosila, smo šli domov, saj so moja mami, Maja in Lili šle na koncert Pink. Med tem časom pa sem z atijem šla na ogled najvišje stolpnice The Shard.

Ponedeljek, 1.7.2019

Po zajtrku smo si ogledali menjavo straže pred palačo, nato pa še dva muzeja: National Museum in Science Museum.

Torek, 2.7.2019

Po zajtrku smo šli v shopping, na to pa v McDonalds. Po kosilu smo se z dvonadstropnim Harry Potter avtobusom odpeljali do Harry Potter muzeja in prizorišča, kjer so snemali film.

Sreda, 3.7.2019

V sredo zjutraj smo šli na ogled Windsorja - gradu. Ogledali smo si ga samo od zunaj, saj smo šli še isti dan v Lego Land. Tam smo šli na različne vlakce in pojedli kosilo. Zelo smo se zabavali, zato smo domov prišli zelo utrujeni.

Četrtek, 4.7.2019

Odšli smo Hyde Park, kjer so papige. Imela sem orešček in sta prileteli dve papigi in imeli borbo za arašid. Ker je bil to naš zadnji dan, smo morali tudi spakirati in se odpeljati na letališče. Srečno smo prileti domov. Ta izlet mi je bil zelo všeč.

Lana Sorko, 5.a

Lana Šnuderl

V PRAVLJICAH

(Petošolci po obravnavi pravljic)

V ZAČARANEM GRADU

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami sem zagledala grad. Bil je čudovit in velik. Stal je na veliki pečini. Hodila sem po majhni in ozki poti, ki je vodila do gradu.

Ko sem prispela, so se vrata pred mano čudežno odprla. Stopila sem v grad in vrata za mano so se neslišno zaprla. Na dvorišču so stale velike okrašene kočije z vprego. Tam so stali tudi stražarji, ki jih ni bilo mogoče zbuditi.

Vhodna vrata so se pred mano čudežno odprla. Vstopila sem v plesno dvorano, vrata pa so se zopet neslišno zaprla. V dvorani so vse plesalke sredi plesišča zaspale s svojimi plesalci. Vse straže so spale. Na sredini dvorane je bila miza z izbranimi dobrotami. V kotu dvorane je stal orkester, ki je zaspal z glasbili vred. Spominjalo me je na Trnuljčico.

Odšla sem po stopnicah navzgor. Hodila sem po mračnih hodnikih in temačnih stopnicah. Ko sem prispela na vrh, sem opazila velika vrata. Odprla sem jih z manjšim strahom. Na postelji, ki je bila na sredini sobe, je spala zala deklica. Za mano sem zaslišala krohot. Obrnila sem se. Bila je zlobna čarovnica, ki je pazila na princeso.

Zlobni čarovnici sem povedala, kaj se je zgodilo. Ona se je le zasmejala. Začela sem ji postavljati vprašanja, na katera ni imela odgovora. Ko sem jo spraševala, sva se pomikali proti oknu. Potisnila sem jo skozi okno. Iz njenega žepa ji je padla posodica z nekakšno tekočino. Bila je mavrične barve. Odprla sem jo in vso zlila v princesina usta. Ves grad, s princeso vred, se je prebudil. Vsi so se mi zahvaljevali, da sem jih rešila uroka zlobne čarovnice.

Princesa je spoznala čudovitega princa. Z njim se je poročila, jaz pa sem bila njena priča, najboljša prijateljica, modna in osebna svetovalka. Tako smo vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Zala Mohorko Lisica, 5.a

Julia Bernier

V davnih časih je živela Trnuljčica. Nekega dne, ko sem tako hodila po gozdu, sem v daljavi zagledala veliko pečino in sem brž pospešila korak. Na pečini je stal visok grad. Do gradu pa je vodila ozka kamnita pot.

Vzpela sem se po poti in prišla do velikih kovinskih vrat. Vrata so zaškripala in se sama od sebe odprla. Stopila sem na grajski trg, kjer so vsi spali. Spala je služinčad, vitezi, vpreženi konji in drugi obiskovalci gradu. Poskušala sem jih zbuditi, pa nič.

Tako sem se odpravila v prvo sobano, ki sem jo zagledala. Vstopila sem v plesno dvorano, kjer so spali plesalci v frakih s plesalkami v žametnih oblekah. Na mizah so bile najboljše jedi, pod mizami pa so spali mački.

Stopila sem do stopnišča in odšla na vrh stolpa. Prišla sem do velikih težkih vrat. Najprej sem oklevala, a sem se opogumila in potisnila veliko železno kljuko na vratih. Močno je zaškripalo in vrata so se počasi odprla. Nato pa sem vstopila v sobo. Bližala sem se Trnuljčici. Nakar sem za sabo zaslišala zloben, predirljiv smeh.

Za mano je stala čarovnica. Opotekla sem se do Trnuljčine postelje. Čarovnica je s svojo palico namerila vame, a je zgrešila, jaz pa sem se delala, da me je zadela in se vrgla na tla. Čarovnica se je zasmejala in odprla težka železna vrata. Takrat pa sem hitro kot

blisk stekla do čarovnice, ji vzela čarobno palico in jo prelomila na pol. Čarovnica se je takoj razblinila. Po smrti čarovnice se je Trnuljčica zbudila in z njo tudi celotno kraljestvo.

Danes je Trnuljčica kraljica in mi je še sedaj hvaležna. Čarovnica pa se je spremenila v meglo. In ta dan celotno kraljestvo praznuje kot dan Budnosti.

Nina Sovič, 5.a

Žiga Toplak

Pred mnogimi leti sem se sprehajala po ozki poti. Okoli ozke poti je bil prepad. Mislila sem, da bom padla. Še dobro, da se to ni zgodilo. Prišla sem do konca poti. Zagledala sem veliko skalo. Na njej je bil velik portal. Odšla se skozi. Prišla sem do velikega gradu. Pred vrati ni bilo stražarjev, zato sem vstopila. Prišla sem do velike dvorane. Na tleh je ležal princ. Zagledala sem nekaj črnega, ko sem se obrnila, sem videla čarovnica. Čarovnica se je grdo smejala. Vprašala me je, če sem prišla po Trnuljčico in princa. Nisem vedela, da je v tem gradu čarovnica. Odgovorila sem ji, seveda. Potrebovala sem samo eno moč, da bi oživila princa. Ponudila sem ji vse kar imam.

Dogovorili sva se. Čarovnica mi je omogočila eno stvar in ta je bila, da bi princ oživel. Čarovnica je zamahnila s palčko in princ je oživel. Princ je imel pripravljeno kletko. Počasi sva hodila proti čarovnici, dokler se ni ujela v kletko. Vzela sem ji čarobno palčko in jo uspavala. S princem sva po vsem gradu iskala Trnuljčico. Zamahnila sem s čarobno palčko in nama začarala hitre noge. Bila sva zelo hitra.

Prišla sva do zaprtih vrat. S skupno močjo sva jih odprla. Na postelji je ležala Trnuljčica. Probala sva jo zbuditi, a ni uspelo. Tudi s čarobno palčko ni uspelo. Nisva vedela, kaj naj narediva. Po nekaj minutah sem se spomnila, da bi jo princ lahko poljubil. Sprva tega ni hotel, na koncu pa se je odločil, da jo bo. Princ jo je poljubil, vendar mu ni uspelo. S čarobno palčko sem začarala napoj. Napoj sem polila po Trnuljčici. Trnuljčica se je zbudila. Postali sva dobri prijateljici. Bila je zelo hvaležna. Zahvalila se mi je vsaj stokrat.

Naslednji dan smo se preselili v drug grad. Vso prtljago smo naložili na kočijo, in se odpeljali. Čez nekaj dni sta imela Trnuljčica in princ poroko. Na tej poroki sem bila priča.

Imeli smo se zelo lepo. Skupaj smo se zabavali, hecali in včasih tudi skregali.

Špela Štorgelj, 5.a

Lana Sorko

Pred tisoč leti sem odprl vrata pravljic in vstopil. Bilo je neverjetno. Tam je bil grad na veliki skali in tanka potka do njega.

Opogumil sem se in šel na grad. Pot je bila dolga, ampak ni me bilo strah. Ko sem prišel do gradu, so se škripajoče odpirala velika vrata. Ko sem vstopil, so vsi stražarji spali. Poskušal sem jih prebuditi, a moj trud je bil zaman. Prišel sem do plesne dvorane. Bila je čudovita, a tudi v njej so vsi spali. Spomnil sem se na pravljico Trnuljčica in šel na vrh gradu, kjer je najboljši razgled. Videl sem vrata, ki so bila malo odprta, jih odprl in videl Trnuljčico. Šel sem do nje in zaslišal zvok. Bila je čarovnica in zagledal sem sod vode. Vzdignil sem ga in polil čarovnico. Umrta je. Vsi so se zbudili. S Trnuljčico sva šla do plesne dvorane in zaplesala.

Potem sem moral iti domov. Izkazalo se je, da so to sanje. A jaz še vedno verjamem v grad čarovnije.

Jan Svenšek, 5.a

Nekega lepega dne, pred davnimi časi, sem videla veličasten grad tam na gori, kjer je sonce nanj sijalo. Seveda sem šla pogledat.

Hodila sem, hodila po ozki stezi, ki je počasi za mano izginjala. Ko sem prišla do gradu, sem šla pogledat na dvorišče, kjer ni bilo nikogar, zato sem šla do veličastnih vrat. Pred njimi sta spala stražarja. V majhnem strahu sem šla pogledat, kaj se dogaja, zakaj stražarja spita. V gradu sem malo raziskovala in ugotovila, da vsi spijo.

Ko sem bila majhna, sem zelo rada poslušala zgodbo o Trnuljčici, zato sem jo še sama šla iskat. To je trajalo več dni. Ko sem prišla do zadnjih vrat, sem z velikim strahom šla noter in tam zagledala Trnuljčico. Tudi ona je spala. Ko sem se je hotela dotakniti, me je zgrabila stara nesramna čarovnica, ki jo je čuvala.

Rekla sem ji, da naj Trnuljčico spusti, ker ji nič ni naredila. Hitro sem Trnuljčico vzela, zaklenila in zaprla vrata, ter zbežala. Ko sem s Trnuljčico stopila ven, je kar naenkrat skočila z mojih rok. Takoj za tem so se zbudili tudi vsi stražarji in vsi, ki so bili v gradu, medtem pa je čarovnica zaspala. Grad se je v teh 100 letih zelo naprašil, zdaj pa se je očistil in pospravil sam.

Trnuljčica se mi je zahvalila, jaz sem odšla zelo dobre volje, pogumna in srečna, ona pa je tudi živela srečno do konca svojih dni.

Lana Sorko, 5.a

Mai Hercig

Nekega dne, veliko let nazaj, sem odkrila čarobna vrata. Kljub temu, da me je bilo malo strah vstopiti, sem vstopila. Ko sem vstopila, sem zagledala grad na visoki pečini. Do njega je vodila strma ozka pot. Podala sem se po njej do gradu. Ko sem prispela, sem zagledala speče straže. Poskušala sem jih zbuditi, da ugotovim, kje sem, a moj trud je bil zaman. Odšla sem naprej mimo plesišča,

a vsi so spali. Kmalu sem ugotovila, da sem v Trnuljčinem začaranem gradu. Začela sem se spraševati, kje spi Trnuljčica. Odšla sem jo iskat.

Tekala sem po stopnicah in dolgih hodnikih. Končno sem prišla do vrha gradu. Zagledala sem velika vrata. Z malo strahu sem jih odprla. V sobi sem videla na postelji spečo Trnuljčico. Začela sem razmišljati, kako bi zbudila ves grad. Nato sem zaslišala hudomušen smeh. Obrnila sem se in zagledala zlobno čarovnico. Zbala sem se, da mi bo storila kaj žalega. Začela je z urokom: „ZDAJ BODO SPALI VSI, DA MOJ SMEH BO VLADAL TI!“ Zlobna čarovnica se je zagnala in izrekla te besede. Jaz pa sem se hitro odmaknila in zlobna čarovnica je padla skozi odprto okno. Na srečo sem ujela knjigo urokov in čarobno palico. Izrekla sem proti urok in vsi so se zbudili.

Kasneje me je Trnuljčica vprašala, če bi ostala pri njih, a sem ji odvrnila, da se moram vrniti v svojo deželo. Trnuljčica me je razumela. Ko sem se vrnila domov, sem odšla spat. Naslednji dan sem to dogodivščino pripovedovala svojim prijateljem, sedaj pa še vsem vam.

Tiara Anastassia Marhold, 5.A

Hodil sem po gozdu. Zagledal sem vrata. Sama so se mi odprla. Notri nisem videl nič drugega kot roza oblake. Razmišljal sem: »Zakaj so se odprla ravno meni?« Po nekaj časa razmišljanja, sem se odločil, da grem not. Videl sem samo roza oblake. Naenkrat sem pristal na zelo ozki stezi.

Ta steza ni imela nobene opore. Bila je na nebu. Daleč stran sem zagledal grad. Grad ni lebdel, ampak ga je držal ogromen lebdeč kamen. Po stezi sem šel do grada. Bila je dolga pot. Ko sem le prišel do njega, so se vrata škripajoče odprla. Prišel sem v največjo sobano. Tu sta spala dva stražarja. Poskušal sem ju zbuditi, a ni delovalo. Šel sem v drugo sobo. Ta soba je bila plesna. Not so spali plesalci in plesalke. Zopet nikogar nisem mogel zbuditi. Šel sem po zavitih stopnicah do zadnje sobe. Odprl sem vrata, noter je bila deklica.

Za seboj sem zaslišal zloben smeh. Bila je čarovnica. Rekla mi je ravno tako: »Imaš dvajset sekund za pobeg, ali pa boš sam zaspal za vedno.« Začela je odštevati. Vzel sem stol in zamahnil z njim proti čarovnici. Preden jo je stol zadel, je zbledela in bila za menoj. »Petnajst,« je odštevala naprej. Nisem imel idej, zato sem rekel: »Predam se!« Zasmejala se je. »Želim narediti samo še eno stvar, preden zaspim,« sem rekel in poljubil dekle.

Dekle se je zbudilo. Čarovnica je napadla. Dekle se je umaknilo in vzela nož. Vrgla ga je v čarovničino ramo in ta je začenjala izginjati.

Njene zadnje besede so bile: »Močnejša si, kot si misliš, Trnuljčica.«

Ves grad se je začel zbuhati. Trnuljčica mi je povedala za urok, ki je uspaval ves grad, in sem začel bledeti. Trnuljčica me je objela in rekla: »Adijo!« Ne da bi se zavedal, sem pristal v gozdu. Tam ni bilo več vrat. Naučil sem se, da je ljubezen močnejša od marsičesa.

Klemen Vrhunec, 5.a

Žiga Holc

Pred leti, ko sem bila na topli mehki trati, sem zagledala vrata. Ko sem jih odprla, sem zagledala potko, ki je vodila nekam daleč, daleč na drugo stran sveta.

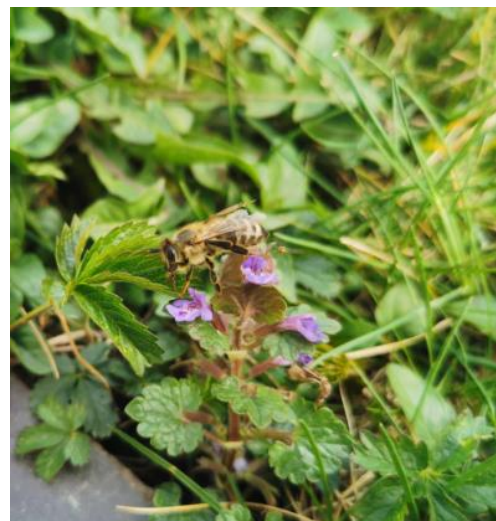
Ko sem stopila skozi, je bila ozka potka in vse je bilo zaspano in utrujeno. Čeprav bi volkovi morali varovati grad, so vse živali lepo spale. Odšla sem mimo njih mirno in tiho, da jih ne bi prebudila. Nato pa sem zagledal lep, čudovit grad. Okoli gradu so poletavali črni krokarji. Videla sem, da so zelo utrujeni. Ko sem stopila na prag gradu, sem bila zelo vesela, saj so se vrata sama škripaje, počasi odprla. Ko sem vstopila, so se vrata škripaje zaprla. Tam sem videla čarobne kočije s čarobnim usnjem. Takoj sem ugotovila, da sem v začaranem gradu. Stopila sem h gradu in opazila sem, da tudi stražarji spijo. Hotela sem jih prebuditi, ampak vse je bilo zaman.

Bilo me je zelo strah. Odprla sem vrata in zagledala plesno dvorano. Na plesišču so spale plesalke v prelepih oblekah in plesalci tudi. Še godci so zaspali. Naenkrat sem se spomnila knjige Trnuljčica. Rekla sem si, kje bi le bila. Šla sem jo iskat, preiskala sem vse sobe, a je nisem našla. Na koncu sem v stolpu našla prečudovito deklico, ki je spala, tako kot vsi ostali. Naenkrat sem zaslišala hripav smeh. Obrnila sem se in zagledala čarovnico. Stisnila sem en poseben gumb in v mojem telesu se je zgodilo nekaj čudnega.

Postala sem zelo pogumna in sem rekla: »Vi, kako si upate uspavati vse iz tega gradu?!« S svojimi čarobnimi močmi sem planila nad čarovnico in jo premagala do konca. Ko se je razblinila, so se vsi dvorjani prebudili, tudi prelepa princeska. Vsi so me pohvalili, posebej pa še kralj. Dokler ni bilo konec dneva, smo plesali v plesni dvorani.

Nato sem se zahvalila in se poslovila. »Nasvidenje!« sem jim zaklicala in odšla. Takšen je bil konec. Vse se je lepo in kot včasih končalo.

Tia Roškar, 5.a

Ula Hribernik

Nekoč pred davnim časom sem se znašla pred gradom, obrobljenim s trnjem. Do njega je vodila zelo ozka pot. Zbrala sem vse moči in ga šla raziskat.

Ko sem stopila do vrat, sem zagledala stražarje, ki so spali na tleh. Ko sem stopila v grad, sem se znašla v veliki dvorani, kjer so tudi plesalci, plesalke, glasbeniki in vsi ostali spali. Poskušala sem jih zbuditi, a sem se spomnila na Trnuljčico. Šla sem od sobe do sobe po vijugastih stopnicah. Nikjer je ni bilo, dokler nisem zagledala še ene sobe. Vstopila sem in zagledala lepo dekle. Šla sem do postelje, ko sem nenadoma zaslišala zvoke. Obrnila sem se in zagledala čarovnico. Nisem vedela, kaj narediti, zato sem skočila skozi okno. Na srečo se nisem poškodovala. Skrila sem se med trnje. Tam sem zagledala princa, ki je imel zelo veliko poškodbo na nogi. Rano sem mu očistila z vodo iz potoka, ki je tekkel mimo, in jo zavila z dolgimi listi. Naredila sva načrt.

Zamotila sem čarovnico. Vzela sem majhno ogledalo in ko me je čarovnica želela začarati v krastačo, sem nastavila ogledalo proti magiji. Magija se je odbila od ogledala in poletela naravnost v čarovnico. Čarovnica je odskakljala stran. Nato sem princu pokazala sobo od Trnuljčice. Princ jo je poljubil. Trnje je izginilo in ljudje so se zbudili.

Princ in princesa sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Julia Bernier, 5.a

Nekoč sem zagledal grad. Šel sem do njega. Ko sem hodil po stezici, sem nad gradom zagledal vrane. Prišel sem do gradu in vrata so se kar sama odprla.

Videl sem, da straža spi. Postal sem lačen in šel do kuhinje. Tam je bilo na mizi polno hrane, kuhar in gostje pa so tudi spali. Šel sem pogledat kralja in kraljico, a tudi onadva sta spala. Naenkrat sem zagledal lepo deklico. Stopil sem k njej in za sabo zagledal čarovnico. Razmišljal sem in razmišljal in nato sem dobil idejo.

Spomnil sem se, da je v daljni džungli v jezeru skrit napoj. Hitro sem vzela konja in se odpravil na pot.

Med potjo sem postal lačen in šel sem do najbližjega gradu in prosil za kruh. Rekli so mi, da ga brez boja ne morem dobiti. Bojeval sem se in zmagal. Dali so mi tri velike hlebe kruha in odpravil sem se na pot. Hodil sem za devetimi gorami in devetimi vodami, dokler nisem prišel do džungle. Tam me je napadlo dvanajst kač. Kače so mi dale moč, da sem napoj videl skozi zidove. Kasneje je prišla opica in mi rekla, da me bo peljala nazaj do gradu. Bil sem vesel in sprejel dogovor. Njene tri prijateljice so me peljale do napoja.

Opica me je nato peljala do gradu. Tam me čarovnica ni spustila do deklice. Nisem imel druge izbire, kot da jo pokončam. Vzel sem najmočnejši meč in najlepšega konja. Čarovnico sem ubil v treh zamahih. Nato sem šel do deklice in ji v usta zлил devet kapljic napoja. Počasi se je kraljestvo začelo zbujati.

Čez nekaj časa je kralj razglasil, da se lahko oženim z njegovo hčerko. Bila sva zelo vesela. Skupaj sva živela do konca svojih dni.

Žiga Toplak, 5.a

Pred davnimi časi za devetimi gorami in devetimi vodami je stal grad. Šel sem do njega. Stopil sem pred vhodna vrata in kar sama so se škripaje odprla. Vstopil sem. Videl sem prelepo okrašene kočije s spečimi konji v vpregi. Videl sem stražarje, kako spi. Poskusil sem jih zbuditi, a zaman. Vstopil sem v grad in se znašel v veliki dvorani. Vse lepo oblečene gospe in gospodje so spali. Videl sem lepo pogrnjene mize z veliko dobre hrane in nato sem se spomnil na zgodbo o Trnuljčici. Stekel sem po vijugastih stopnicah, pregledal vse sobe in se povzpel na vrh stolpnic v gradu. Zagledal sem majhna vrata. Stopil sem v sobo in zagledal prelepo deklico, oziroma Trnuljčico. Zaslišal sem čuden smeh. Ozrl sem se in zagledal nesramno čarovnico. Z urokom me je hotela uspavati, a hitro sem prijel ogledalo in urok se je obrnil proti njej. Čarovnica je zaspala.

Obrnil sem se proti Trnuljčici in jo poljubil. Zbudila se je, opazila spečo čarovnico, opazila mene in me poljubila. Odšla sva v dvorano in kmalu se je zbudilo vse kraljestvo. Poročila sva se in si ustvarila družino ter skupaj živela srečno do konca svojih dni.

Lun Ledinek, 5.a

Nekega dne, ko sem se sprehajal po stezi, sem uzrl majhno potko. Šel sem naprej in zagledal ogromen grad. Počasi sem prišel h grajskim vratom in takoj so se sama odprla.

Vstopil sem na grajsko dvorišče in vrata so se za menoj sama potihoma zaprla. Opazil sem stražarje ter previdno in počasi stopil do njih. Ugotovil sem, da vsi stražarji spiyo.

Zamislil sem se in pomislil tudi na to, da sem v začaranem gradu. Šel sem skozi vrata in opazil, da sem v jedilnici. Vsi so sede spali za jedilno mizo. Pogledal sem tudi v veliko sobano, kjer so plesalci spali v objemih na tleh. Preiskal sem še ostale dvorane in vsi so spali. Šel sem pogledat še v stolp. Prehodil sem celo stopnišče in na koncu sem prišel do majhnih vrat.

Vstopil sem v sobo in opazil lepo dekle na majhni postelji in ob njej čarovnico. Le ona je bila budna. Opazil sem, da ima čarovnica okoli vratu stekleničko s čarobnim napojem. Pognal sem se do nje, ji vzel stekleničko, njo pa potisnil skozi okno. Padala je v globino, dokler ni treščila v dno obrambnega jarka. Previdno sem odprl stekleničko in jo spraznil v princesina usta. Počasi se je prebudila. Povedal sem ji, kaj se je zgodilo, in nato sva se odpravila po stopnicah navzdol.

Ko je princesa povedala ostalim, ki so se medtem tudi zbudili, da je čarovnica umrla in da sem jo jaz porazil, so se vsi zelo razveselili. V mojo čast so naredili veliko gostijo, ki je trajala šest dni in sedem noči. Dvorjani so živeli srečno do konca svojih dni.

Tine Petrović, 5.a

Gašper Ambrož

Pred mnogimi leti sem zašel v gozdu.

Hodil sem in hodil, dokler nisem zagledal gradu na pečini. Do njega je vodila ozka pot. Ko sem prišel do gradu in hotel potrskati na grajska vrata, so se magično odprla. Stopil sem skozi obzidje in zagledal vprežene okrašene vozove, vrata pa so se za mano v tišini zaprla. Šel sem v palačo in oba stražarja sta spala. Stopil sem v plesno dvorano in vsi plesalci so s svojimi plesalkami spali. Tudi psi in mačke so pod mizo spale. Na mizah so bile sladice. Spomnil sem se na Trnuljčico.

Hodil sem po temnih hodnikih in zavitih stopnicah, dokler nisem prišel do sobe. Odprl sem vrata in v postelji zagledal Trnuljčico, ki je spala. Za sabo sem zaslišal strašljiv smeh. Ko sem se obrnil, sem zagledal zlobno čarovnico. Vedel sem, da se moram hitro nečesa domisliti, da rešim Trnuljčico. Spomnil sem se, da imam v žepu švicarski nožek. Odprl sem ga in ga vrgel čarovnici naravnost v srce. Obležala je na tleh, jaz pa sem ji iz žepa vzel napoj in z njim ozdravil vse speče.

Postal sem kralj te dežele, s Trnuljčico sva se poročila in lepo živela do konca svojih dni.

Rafael Sitar, 5.a

Zgodilo se je nekaj zelo čudnega. Zbudila sem se nekje, sploh nisem vedela kje sem in zakaj sem tam. Znašla sem se na ogromnem hribu, s katerega je čudovita, bela, vijugasta pot vodila do čudovitega, mogočnega gradu. Sprehodila sem se po poti. Stopila sem do ogromnih vrat, ki so se škripaje sama odprla in se tiho zaprla za mano. Prišla sem na kraljevo dvorišče. Zunaj so bili vpreženi konji, ki so spali. Tudi kočijaži so spali. Takoj mi je nekaj postalo čudno.

Vstopila sem v grad, da raziščem, kaj se dogaja. Vstopila se v čudovito dvorano in se ozrla naokoli, a tu so vsi spali, tudi godci z inštrumenti v rokah, dame v čudovitih oblekah so spale kar na tleh. Mize so bile polne hrane in vse je dišalo po dobrotah. Čez nekaj časa sem se spomnila zgodbe o Trnuljčici, v kateri so tudi vsi spali. Hotela sem pomagati vsem, da bi se zbudili in se zabavali. Tuhtala sem in tuhtala, kako bi jim pomagala, in se spomnila, da moram najti Trnuljčico. Preiskala sem ves grad, a je nisem našla, nato sem se spomnila, da je verjetno v najvišjem delu gradu. Stekla sem po dolgih

stopnicah do najvišje točke gradu in tam je ležala na sredini sobe v čudoviti postelji.

Za sabo sem zaslišala tih krohotav smeh. Obrnila sem se in čarovnica me je hotela uročiti, a moč na meni ni delovala. Vzela sem ji palico in jo uročila, da bo do konca življenja spala. Vsi so se prebudili in vsi so mi bili zelo hvaležni. Kralj me je okronal za novo vladarico. Jaz pa si tega nisem želela, saj je on tam vladal, jaz pa sploh nisem vedela, kaj naj delam. Niso me mogli poslati nazaj domov, zato sem še vedno tu.

Edita Draksler, 5.a

Anja Pleteršek

Nekoč pred davnimi časi sem se odpravila po strmi poti do gradu, v katerem je že mnogo let spala Trnuljčica. Hodila sem po dolgi poti in na skalnati pečini zagledala ogromen grad. Prišla sem do dolge kamnite

poti, ki je vodila do vrat.

Naenkrat so pred mano stala ogromna vrata. Počasi sem odpahnila zapah in vrata so se škripaje odprla. Vstopila sem in na dvorišču zagledala kočijo in konjsko vprego. Vse dvorišče je bilo praznično okrašeno. Pred vrati sta stala kraljeva stražarja. Spala sta tako močno, da ju ni mogel zbuditi sam Bog. Seveda sem tudi jaz takoj obupala. Odpravila sem se v plesno dvorano in zagledala pravljичno lepo oblečene kraljeve plesalke s svojimi plesalci. Tudi oni so bili pogreznjeni v globok spanec. Hodila sem dalje in dalje, ko sem zagledala visoke spiralne stopnice, ki so vodile do Trnuljčice. Stopala sem proti postelji, ko sem za sabo zaslišala globok glas, čarovnice, ki je dolga leta pazila na Trnuljčico. Ko sem se obrnila, me je spreletel hladen občutek. Na steni sem opazila velik meč. Takoj sem pomislila, da se moramo znebiti čarovnice.

Pomislila sem na vse tlačane, ki so vrsto let trpeli njeno zlobo. Pograbila sem meč in čarovnico zabodla v srce. Iz nje je prišel še samo en krik, ki je pomenil svobodo za kraljico in kralja, Trnuljčico in vse tlačane, konec trpljenja.

Nenadoma je soba postala bolj svetla in cvetje ter trnje se je umaknilo. Trnuljčico sem pospremila do kralja in kraljice. Vsi so bili zelo srečni, da so se lahko spet objeli.

V zahvalo so mi podarili venec rož, ki ga hranim še dan danes. Vedno, ko ga pogledam, v meni vzbudi spomine na ta dan.

Lana Šnuderl, 5.a

Nekega jutra, ko sem se zbudil, sem odprl vrata, da bi šel iz sobe. Nenadoma sem padel. Neslo me je visoko in nizko. Padel sem v pleteno košaro. Košara se je nenadoma začela premikati, se dvignila visoko v zrak in me je pripeljala do zidu. Tam sem skočil preko in videl velik grad. Okoli so letali črni krokarji.

Do gradu je vodila strma pot, a sem jo premagal. Ko sem prišel do gradu, so se vrata sama odprla. Videl sem konjsko vprego s kočijo. Straža, ki je bila ob vratih, je spala. Šel sem naprej do plesne dvorane. Tam so vsi spali. Pritisnil sem gumb, odprla se je luknja in me je spodneslo. Peljal sem se po toboganu vse do ječe. Na srečo so bila vrata odprta. Nisem več vedel, kam naj grem. Bile so nekakšne stopnice. Začel sem hoditi. Ko sem končno prišel do dvorane, kjer so imeli zabavo. Videl sem omaro z različnimi napoji: za nevidnost, zamrznitev, ... Vzel sem napoj za nevidnost. Popil sem ga in šel čez dvorano. Noben me ni videl. Skozi okno sem videl ptico, ki je valila zlata jajca. Šel sem naprej in prišel do sobe. V postelji je bilo dekle. Vrata so se zaprla. Za njimi je bila čarovnica, ki je deklico skušala začarati v žabo. Ker sem jo zmotil, je v mene namerila palico, da bi me uničila. Dvignil sem ogledalo. Njena moč se je odbila nazaj v njo in postajala je vse manjša, dokler ni izginila.

Ker sem rešil dekle, so me razglasili za kočijaža. Kraljevi sin se je poročil z dekletom, jaz pa sem šel z gradu in nazaj v košaro.

Ta me je pripeljala nazaj v posteljo. Princ in dekle pa sta živela srečno do konca svojih dni.

Matija Malek, 5.a

Nekoč pred davnimi časi sem se znašla pred ogromno pečino, na kateri je stal čuden grad, okrog njega pa so leteli črni krokarji. Do njega je vodila ozka pot.

Dlje ko sem hodila, bolj se je zdel čuden. Ko sem prišla, so krokarji odleteli, vrata pa so se kar sama odprla. Na dvorišču so vsi stražarji spali.

Vstopila sem v grad in imelo me je, da bi izstopila, ampak nisem. Zašla sem se v plesni dvorani. Tudi tam so vsi spali. Plesalke na plesalcih, vitezi v bleščečih oklepih in orkester z inštrumenti v rokah. Bilo je zelo čudno, a spomnila sem se na pravljico o Trnuljčici. Pogledala sem še pod mizo, kjer sta bila pes in mačka.

Šla sem iskat Trnuljčico, da bi jo lahko rešila. Iskala sem jo po celem gradu, da bi jo našla. Že več ur sem jo iskala, a je nisem našla. Zagledala sem visok stolp zunaj grada. Šla sem do stolpa in tekla po vijugastih stopnicah.

Prišla sem do vrha, kjer so bila zaklenjena vrata. Odprla sem jih, noter je ležala zala deklica v lepi okrašeni postelji. Naenkrat sem zaslišala čuden smeh, ki se mi je približeval. Bila je čarovnica, ki je zakričala, da je ne bo izpustila in me na koncu potisnila po stopnicah ter zaloputnila z vrati.

Šla sem z gradu v bližnji gozd. Hodila sem med drevesi in zaslišala šumenje. Iz grma je prišel princ, ki je tudi hotel rešiti deklico. Prekrit je bil z blatom in trnjem, saj ga je čarovnica vrgla skozi odprtino v stolpu. Bil je zelo jezen nanjo, zato se mi je odločil pomagati.

Vzela sva kočijo in se odpravila na pot do prijazne čarovnice, saj je ona edina vedela, kaj naj narediva. Ko sva prišla do tja, sva zagledala veliko roza hišo, iz katere je prišla dobra čarovnica. Vedela je, kaj sva prišla iskat in naju povabila noter.

Rekla je, da morava nekakšen napoj politi po deklici, ampak paziti se morava zlobne čarovnice. Dala nama je napoj in zaželela srečo. Takrat sva sedla v kočijo in odpeljala.

Pred stolpom je stala zlobna čarovnica, saj naju je opazovalo devet njenih krokarjev. Ko pa sva se obrnila, jih ni bilo več, saj jih je dobra čarovnica zaprla v kletke. Ker sva vedela, da ne bova mogla priti mimo

čarovnice, sva napoj dala pticam. Tri ptice so napoj odnesle skozi odprtino.

Priletelo je še devet ptic in začelo kljuvati zlobno čarovnico. V tistem trenutku pa se je ves grad zbudil, saj so tri ptice opravile nalogo. Čarovnica je kar naenkrat padla na tla, ker se ji je preveč vrtelo.

Princ je stekel po stopnicah stolpa in deklico močno objel. Tudi ostali so jo objeli, ko so se prebudili. Tam sem spoznala nove prijatelje. Živeli smo srečno do konca svojih dni.

Anja Pleteršek, 5.a

Tiara Marhold

Pred nekaj leti sem spal in sem sanjal, da sem videl grad na velikem bregu. Najprej sem bil malo začuden in prestrašen, a sem se opogumil in šel do gradu. Ko sem že bil pri gradu, sem zagledal dva stražarja, ki sta sladko spala. Skušal sem vstopiti, ampak je bilo zaklenjeno. Malo sem premišljeval in ugotovil, da lahko splezam na grad in grem noter. Ko sem vstopil v grad, sem videl kup plesalk in plesalcev na tleh, a ko sem pogledal bližje, če so v redu, so vsi spali in smrčali. Nato sem zaslišal zvok angelov. Sledil sem glasu in šel po stopnicah in odprl vrata.

Na postelji je ležala prelepa speča deklica po imenu Trnuljčica. Ko sem stopil k njej, sem za sabo slišal čuden smeh. Obrnil sem se in zagledal pravo hudobno čarovnico, ki je rekla: »Hi, hi, hi, hi, fantek, še ne veš, da si v začaranem gradu, ki sem ga uročila jaz, hudobna čarovnica!? Hi, hi, hi, ha!« Hotel sem zbežati, ampak nisem mogel. Hitro sem zgrabil Trnuljčico in jo skrili pred čarovnico. A čarovnica je uročila kipe in viteze, ki so bili postavljeni za okras. Začeli so se

premikati in začeli iskati mene in Trnuljčico. Ko so naju našli, sem hitro zbežal, v rokah pa je bila Trnuljčica, ki sem jo nesel. A potem sem naletel na slepo ulico in sem bil ujet.

Čarovnica je bila srečna, ker je mislila da bo dobila Trnuljčico, ampak se nisem tako hitro vdal. Zgrabil sem viteza in mu vzel meč in začel napadati proti vitezom. A čarovnica je zgrabila Trnuljčico z njeno vrvjo in odletela z letečo metlo v zrak. Poslala je enega gromozanskega zmaja na grad, da me ustavi. A zmaj se je hudo poškodoval in obležal na tleh. Šel sem pogledat, kaj je, da ne bruha ognja na grad, in videl poškodovanega zmaja na tleh.

Naenkrat sem začutil, da me nekaj stiska v rokah. Bila je čarobna žaba in mi dala zapestnico, ki ti da super moči in to so ogenj, led in zdravljenje. Nataknil sem si čarobno zapestnico in malo pomislil. Če imam moči zdravljenja, lahko pozdravim zmaja. Sklenila sva dogovor, da ga jaz ozdravim, on pa mi pomaga premagati hudobno čarovnico. Zmaj se je strinjal in sem ga ozdravil in sva poletela visoko v oblake.

Ko sva našla čarovničin skrivnostni grad, sva šla napasti. Zmaj je z ognjem stopil vrata in sva šla noter. Zagledala sva čarovnico s Trnuljčico v naročju. Čarovnica se je ustrašila in ustrelila zmaja, da je okamenel. Ostal sem samo jaz in se zamislil. Če z močmi ledu iz zapestnice ustrelim v okvir, se bo odbilo do viteza in čarovnico... Uspelo je. Čarovnica je zaledenela in Trnuljčica je padala, a sem jo ujel.

Spomnil sem se, da če je kdo uročen, ga moraš poljubiti in poljubil sem Trnuljčico. Zbudila se je iz spanca. Nato sva živela srečno do konca svojih dni.

Mai Hercig, 5.a

Edita Draksler

TUDI LETOŠNJI LITERARNI NATEČAJ JE BIL PRAVLJIČEN

Vrnitev kralja Matjaža

Ko se kralj Matjaž zbudi,
se cela jama zavrti.
Tudi Urška se nato prebudi
in na plano pohiti.
Pred jamo se pojavi,
da kralja ven povabi.
Rada bi se oženila
in družinico naredila.
Ko otroka sta dobila,
se cela vas je veselila,
da princeso so dobili
in jo kasneje oženili.
Srečno so živeli
in lepo so se imeli.

Tina Kolarič, 6.b in Neža Možič, 6.a

SMETI

Človek plastiko stran,
če ne, bo prišel Martin Krpan.
Odneseš jo bo visoko med gore,
kamor človek ne more.
Peter Klepec je bil šibak
in na koncu je postal junak.
Pogumno vsak dan branimo okolje,
da nekoč mam bo boljše.
Če kralj Matjaž bi bil še živ,
takoj bi kaznoval tistega,
ki je smetil.
Kdor odpadkov ne ločuje,
kasneje obžaluje.
Ko vse bo smrdelo,
ne bo več veselo.

Alex Žlender

Aleksej Koroša in Luka Lorenci 4.b

Kralj Matjaž reši Alenčico

Nekoč pred davnimi časi se je kralju Matjažu njegova brada devetkrat ovila okoli kamene mize. Takrat se je prebudil. Kar tla so se zatresla. Njegova brada je segala prav do tal. Izpod Pece se je odpravil po deželi. Hodil je po gozdovih, lomil drevesa, hodil po cestah, mostovih, plaval po rekah, vse zato, da bi osvobodil in rešil Alenčico. Ko je prišel do Ljubljane, je zagledal svojega starega znanca povodnega moža. Plesal je z Alenčico. Točno je vedel, kaj je ta naredil Urški, zato se je odločil, da bo preprečil, da se ne bi enako zgodilo z Alenčico. Povodni mož je bil na prvi pogled prijazen, ampak v resnici je bil zelo nesramna oseba. Videti je bilo, da sta Alenčica in povodni mož res zelo zaljubljena. Sledil jima je vse do doma. Ves večer jima je prisluškoval. Slišal je, da se na skrivaj pogovarjata o svoji poroki. Kralju to ni bilo všeč. Alenčici je kralj Matjaž na vsak način hotel dopovedati, da jo bo povodni mož utopil v Ljubljani, če se bo poročila z njim.

Čez leto in pol sta bila na novoletnem plesu. Plesala sta dolgo v noč. Vrtela sta se, skakala, plesala polko, valček, sambo, rumbo, salso in še marsikaj. Povodni mož in Alenčica sta se začela vrteti zelo hitro, neustavljivo, počasi sta se premikala proti Ljubljani. Povodni mož je Alenčico vrgel v Ljubljano. Ta se je začela utapljati. Takrat je prišel pogumen kralj Matjaž in planil na povodnega moža. Ta se je branil po svojih močeh. To je bila borba stoletja. Med borbo je kralj Matjaž povodnega moža ovil v svojo dolgo brado. Zagrozil mu je, da ga bo vrgel v Ljubljano. Premagani povodni mož ni imel več energije, legel je na tla in le upal, da mu bo kralj Matjaž oprostil njegovo zlobo. Kralj Matjaž je hitro rešil Alenčico iz vode. Ta mu je bila zelo hvaležna. Postal je njen heroj. Kralj Matjaž je poskrbel za zlobnega povodnega moža in ga pahnil v ječo. On in Alenčica pa sta bila vesela, se tudi poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Gal Majcen in Brin Pavlin, 6.b

Od starešine do vaške deklina,
vsak pozna tega dobrodušnega gospoda.
V jami gore Pece živi,
brada se mu okoli jedilne mize vrti.

Po poročni noči z Alenčico v boj odhiti,
novi kraljici konja pusti.
Konj pa človeške sposobnosti ima,
govoriti zna, misliti za dva.

Vladar Sultan se zaljubi
in našemu kralju Matjažu Alenčico poljubi.
Ko kralj Matjaž to izve,
turškemu vladarju se skrivaj pridruži
in Alenčičin ples si prisluži.

V gradu ples z Alenčico dobi,
ona pa nekaj ugotovi.
Na poročnem prstanu opazi,
da kralj Matjaž Sultana draži.

Po plesu zbežita,
na konja skočita.
Ko Sultan kralja Matjaža poišče,
on se zateče v najbližje zatočišče.

Tako legenda govori:
»Sedemkrat brado okoli jedilne mize zavrti,
da Sultana uspel boš premagati ti,
vojsko boš dobil in
Alenčičino srce na novo osvojil«

Julija Partlič, 7.a

Povodni mož in kralj Matjaž

Od nekdanj dolge brade so slovele,
Al daljše od Matjaževe bilo ni nobene.
Nobene krog mize bilo bolj zapletene,
nobene od Turkov bilo bolj zaželene.
Ko najbolj iz rek je Sava dolga,
najdaljša iz brad je njegova bila.

So v Mežiški dolini pod Peco visoko
trobente in gosli in cimbele pele,
plesale lepote z Mežice so cele,
v nedeljo popoldan s kraljem vesele;
bila sta tu Matjaž in njegova brada,
plesati ni dolgo mu volja bila,
v duši njegovi je črna slutnja bila.

In urno do svojega gradu je zletel,
kot da bi lahke perutnice imel.
Na žrebcu hitreje še prej ni drvel,
na vzhod pogleda, zategne svoj pas
in turške že vojske zasliši se glas.

So brž pridrveli so črni oblaki,
zasliši na nebu se strašno grmenje,
zasliši vetrov se sovražno vršenje,
zasliši na nebu se strašno grmenje,
zasliši vetrov se sovražno vršenje,
zasliši potokov derečih šumenje.
Meščani bežijo, hitijo domov,
vojaki stojijo, saj grejo na lov,
in kmalu prične se neenaki boj.

Se Matjaževa vojska je hrabro borila,
a kaj, ko jih je turška porazila,
enega za drugim v smrt polovila.

Kralj uvidi, kaj se godi,
ni bilo jim več pomoči.

Z vojsko pognal se je v beg
in ker bil je pravičen, ni maral upora,
ni bil ubit, se končala je mora
in vzela ga vase je gora.
Skalo so vid'li in krvav meč,
ali Matjaža videl nobeden ni več.

Lena Trantura, 7.b

Jan Svenšek

Kralj Matjaž rešuje svet

V današnjem svetu se plastika pojavlja povsod, po plažah, travnikih, morjih in rekah ... Plastika, natančneje plastične vrečke in plastenke so prišle tudi do Ljubljanice, kjer živi povodni mož. Povodnemu možu gre plastika strašno na živce, saj mu uničuje kosilo, umaže obleke in po vrhu še grozno smrdi.

Danes, ko si je pripravljajl svežo ribo, je naletel na ogromno plastično vrečko, ki je ležala v ribjem trebuhu. Nad prebivalce Ljubljane od jeze pošlje dež med zimo, sneg med poletjem, vroče temperature, ki se vlečejo od decembra in še bi lahko naštevali. Nič ne pomaga, v Ljubljani ljudje to imenujejo samo rahle podnebne spremembe, nič posebnega. Povodni mož je že prav žalosten, ker ljudje brez pomisleka uničujejo naravo, ampak zaenkrat se pač ne spomni dobrega ukrepa.

Ravno danes pa se je brada kralja Matjaža devetič ovila okoli mize, kar pomeni, da se je kralj Matjaž končno prebudil iz svojega dolgega, predolgega spanca in znova zavladal svoji deželi. Odšel je na obhod po Ljubljani, saj je živel na Ljubljanskem gradu. Seveda je informacija prišla tudi do povodnega moža, ki se je v trenutku odločil ukrepati. Odšel je do kralja Matjaža in se pritožil glede smeti v reki. Kralj Matjaž se je hitro odzval. Svojega kraljevega izumitelja Krištofa je nemudoma prosil za dve posebni napravi; detektor zaznavanja plastike in čistilno napravo za čiščenje plastike pod vodo in zunaj nje. Krištof se je hitro odpravil na delo in v treh dneh sta bili napravi končani. Kralj Matjaž je prebivalce svoje dežele pozval, naj pazijo na okolje in potrošnjo plastike. Ukinil je uporabo plastičnih vrečk in plastenk.

Povodni mož se je kralju iskreno zahvalil in mu podaril dvanajst sveže ulovljenih rib. Tako sta povodni mož in kralj Matjaž združila moči in skupaj s prebivalci naše lepe dežele rešila svet pred propadom in pomorom rib v rekah in morjih.

Zarja Puh, 8.a

Ponosen kralj Matjaž

Nekega dne priteče k nam v vas
prelep, zadihan, a lep mlad paž.

» Kralj Matjaž včeraj priredil je ples,
in uganite, kaj zgodilo se je vmes?«

Kralja hči, Urška, ves večer je stala,
dokler ni z neznanim mladeničem zaplesala.

Z njim, povodnim možem, cel svet sta preplesala
in vmes vse težave sveta zaznala.

Prva težava bila je plastika,
na vsakem koraku najde se elastika.

Afriko lakota je pestila,
na tisoče otrok pomorila.

Ker ledeniki se talijo,
severni medvedi se žalostijo.

Gladina morja se dviguje
ter tako naselja poplavljuje.

Kralj Matjaž izredno se jezi,
ker Urške že dolgo časa ni.
Ko končno se mu pridruži,
oče od ponosa kar kipi.

Urška pove za dogodivščine
te

in skupaj rešita prav vse.

**Sara Svena Soršak in Neža
Musil, 8.a**

Luan Visočnik

Pismo tebi, kralj Matjaž !

Od nekdanj mogočna je Karantanija znana,
da boljšega kralja ni imela nobena država.
Noben ni bil tak kot ti,
v času tvojem še siromak srečno živi.
Kot najboljši si kralj dal zlate denarce kovati ...

Mnogokaterega vladarja,
mnogokaterega kralja sosednjih dežel
roke so na skrivnem pesti v jezi držale,
ker tam, kjer kralj Matjaž vlada,
ljudska srca uživajo v raju in
vsak dan poteka parada.

Blaginja in mir pri tebi živi,
v sovražnikih tvojih jeza kipi.
Kar slišali so o tebi govorit,
so skušali te v zanke svoje ujet.
Si znal poslušat, znal si ustreči,
pomoči nikoli odreči,
biti ljudski, niti malo prevzeten,
pomagati in dajati ljudem,
pametno in s srcem velikim živet.

Dolgo, dolgo si Karantance
vodil tako pogumno naprej.

To je bilo za druge preveč,
začeli so brusiti svoj meč.
Nazadnje, hočejo ti biti kos!
Moti jih tvoj dober, pošten in skromen odnos.
Pa z vzhoda pridrejo,
zla horda Turkov se tukaj sprehaja,
razbija, lomi, uničuje, pobija, napada, ...

To je itak njihova znana parada.

A ti in ostali ste pogumni,
kljub slabim razmeram razumni,
odšli ste naprej.
To videla je tudi mati Narava,
vas skrila pred njimi je vnaprej.

Naenkrat zasliši na nebu se glasno grmenje,
zasliši se vetra vršenje,
potoka šumenje.

Zaman so iskali te,
se skala odprla na gori Peci je.

Oh, kralj Matjaž na varnem si zdaj,
Zamrznjen, naš slovenski glavar!
Ne bojimo se ničesar,
poznamo te mi,
čeprav se ti spi,
dokler brada devetkrat okoli mize ne zraste ti,
naj te nič ne skrbi!

Dandanes pripovedke o tebi še vedno žive,
v vsakem od nas del tebe,
lik kralja Matjaža, spečega junaka, živi,
ne bojimo se mi!

Del velike mednarodne družine smo postali,
se kot narod oblikovali in
denar z Knežjim kamnom izglasovali.

To je čas velikih vojn in težkih besed okrog nas,
zato tujcem, pomoči potrebnim, centre smo zgradili,
jim domačnost ponudili, jih nahranili.

Ker pri nas zaenkrat še je mir
in še ni vsa tehnologija glavni vir.
Marsikdo bi rad bil raje v skali ujet
kot da bi moral na tem svetu živeti.
A ni vse tako slabo ...
Vemo, da ko tako daleč bo,
še kakšen drug slovenski junak vstal bo.
Nikoli ne bomo pred tujci zatirano ljudstvo,
to je nemogoče, saj imamo spečega junaka,
ki v nas verjame
in nam je kot oče.

Sedaj je zima pri nas in prihaja božični čas,
staro leto počasi se poslavlja od nas.

Belana Jezovšek, 9.a

Luka Kodrič

Pismo kralju Matjažu

Dragi kralj Matjaž, tvoja zgodba je dokaz o obstoju slovenskega jezika še iz časov, ko Slovenci nismo imeli svoje pisave, svoje prve knjige, svoje prve pesniške zbirke ali svojega prvega dramskega dela. Prav tako še nismo poznali pisav kot so karolinška minuskula, bohoričica in gajica. Za to, da poznam legendo o tebi, sem lahko hvaležen svojim prednikom, ki so jo prenašali od ust do ust, iz roda v rod in šele kasneje zapisali več njenih različic. Pravzaprav si še iz časov praslovanščine, tvoja zgodba presega vse časovne in prostorske okvirje. Vse dežele tega sveta bi si želele voditelja kot si bil ti. Voditelja, ki je nudil pomoč in zaščito vsem zatiranim.

Pravijo, da s stotimi preživeli junaki spiš za mizo skrit v votlini pod Peco. Zbudil se boš, ko ti brada devetkrat zraste okoli mize. S svojimi vojaki boš prišel ven in rad bi te pripravil na to, kaj boš zunaj našel.

Danes se svet srečuje z novimi izzivi, s podnebnimi spremembami, z begunsko krizo in z grožnjo nove finančne krize. Dobrine našega bogatega planeta so še vedno nepravilno porazdeljene. Največji svetovni problemi so lakota in revščina, onesnaževanje planeta in vojne. Tehnologija je postala del našega vsakdana. Preko računalnikov in mobilnih telefonov nam družbena omrežja omogočajo preprost način komunikacije z ljudmi, s katerimi se težko srečamo v živo. Zelo veliko časa preživimo na takih omrežjih. Hiter način življenja nam krajša čas in ljudje začnemo zanemarjati stike v živo. Kdo še ne pozna facebooka, twitterja, instagrama ali snapchata?

Ko bi le lahko tudi s teboj komuniciral preko družbenih omrežij!

Ti prihajaš iz preteklosti, da nam boš pomagal v prihodnosti. Prišel boš, pregnal krivico s sveta in spet bodo zlati časi.

Miha Nežmah, 9. a
Klemen Vrhunec

BOJ ZA AMAZONSKI GOZD

Nekoč sta živela Martin Krpan in Peter Klepec, ki sta imela veliko moč za reševanje ljudi. Zvečer, ko so bile na televiziji novice, sta izvedela, da amazonski gozd gori.

S Krpanovo kobilico sta odjezdila v Brazilijo. Tam sta videla, da je požar velik. Priskočila sta na pomoč. Videla sta, kako so živali umirale. Trudile so se pobegniti, a jim ni uspelo. Gasilci so se trudili pogasiti požar, vendar jim je zmanjkalo vode. Peter Klepec je kar z rokami dvignil cisterno in jo napolnil z vodo iz reke. Ko je prišel nazaj, je Krpan izruval veliko drevo in z njim poteptal ogenj. Ker požara še ni bilo konec, je izruval še večje drevo kor prej. Tako močno je teptal ogenj, da je končno pogasil požar.

Takrat pa je prišel brazilski predsednik in jima rekel, da ne smeta biti v Braziliji. Nista se strinjala z njim in sta rekla, da bosta ostala. Dal jima je nalogo, da pazita na ogenj, in ju pustil na miru.

Gasilci so se jima zahvalili, ker sta pogasila požar. Povedala sta, da sta gasila za živali, da bi lahko živele in da bi bilo dovolj kisika.

Peter Klepec in Martin Krpan sta s kobilico odjahala domov in odšla spat.

**Ėma Borucky in Špela Hadner,
4.a**

Špela Rajšp

PETER KLEPEC IN SMETI

Živel je majhen fant po imenu Peter. Želel je postati močan in pomagati ljudem in Sloveniji. Živel je z mamo v majhni leseni koči. Nekega sončnega dne je šel na sprehod in je videl nekaj groznega. Smeti so ležale vse naokrog in ljudje so se prepirali in topli ... Bilo je grozno. Peter ni mogel verjeti svojim očem. Takrat je šel k čarobnemu potoku in prosil boga: »Daj mi moč hitrosti, prosim.« Zaslišal je glas: »Zakaj, Peter, jo potrebuješ?« »Da bi hitro pospravil smeti, da bi hitro vsem povedal, naj ne odlagajo smeti na travo ...« Dana mu je bila moč in ko je Peter naredil povedano, ga je bog pohvalil. Ko se je vrnil domov, je mami povedal čisto vse. Od takrat je pomagal čistiti okolje, ljudem je povedal, da ne smejo odlagati smeti v naravo. Od takrat je okolje čisto.

Sofija Kamenšek, 3.a

Tine Petrović

NOVI AFRIŠKI JUNAKI

Kralj Matjaž, Peter Klepec in Martin Krpan so se odločili, da gredo v Afriko pomagat revnim ljudem, ki potrebujejo pomoč. Na poti do tja so se spoznali.

Odšli so po Petra Opeko na Madagaskar. Tam so dobili opeke, vodo in lesene deske. Odšli so z avtobusom in stvarmi za gradnjo. V Afriki so zbrali ljudi za pomoč pri gradnji. Ko so začeli graditi, jim je zmanjkalo vode. Od jeze so začeli vpiti.

Zaslišal jih je sam Povodni mož. V daljavi so zaslišali šumenje vode, ki je dirjala proti njim. Ko je bila voda dovolj blizu, so opazili Povodnega moža. Takrat so ugotovili, da je on edini, ki jim lahko pomaga. Potem so bili vsi zelo navdušeni, saj so lahko začeli z gradnjo novih hiš, vendar pa jim ni šlo vse po načrtu.

Prišla je zlobna čarovnica, ki jim je podarila nekaj hrane, v kateri je bil strup. Seveda so bili sestradani, zato so hrano pojedli. Čez nekaj časa so vsi izgubili moč in morali so ustaviti gradnjo. Ko so si odpočili, so ugotovili, da ima čarovnica obesek, v katerem je čarobna moč. Odločili so se, da gredo s skupnimi močmi nad njo.

Ko so jo po dolgi borbi premagali, so lahko dokončali svoje prečudovito naselje. S tem, ko so premagali čarovnico, so se znebili suše. Tako je vsak dobil streho nad glavo, vodo in hrano. Afrika je tako postala prijazna celina, Povodni mož, Kralj Matjaž, Peter Opeka, Peter Klepec in Martin Krpan pa so postali novi afriški junaki.

Lana Šnuderl in Lana Sorko, 5.a

Nina Sovič